

Гордана Поп-Лазић  
Марина Рагуш  
Петар Јојић  
(чланови Тима који помажу одбрану проф. др Војислава Шешеља)  
Магистратски трг бр. 3,  
11080 Земун

## ТУЖИЛАШТВУ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ

На основу члана 253. став 4. Законика о кривичном поступку

**п о д н о с и м о,**

### **К Р И В И Ч Н У П Р И Ј А В У**

**п р о т и в:**

Борислава Пелевића од оца Војина, са пребивалиштем у Београду, ул. Веселина Чајкановића број 29а, Звездара

због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва  
из члана 372. став 3. Кривичног законика Републике Србије

Пред Међународним кривичним судом за бившу Југославију у Хагу у неколико предмета се помиње ратни злочин почињен над муслиманима и Хрватима у Зворнику. Према овим подацима 9. априла 1992. године или приближно тог датума, паравојне снаге под контролом Жељка Ражнатовића – Аркана, чији заменик је био Борислав Пелевић, ликвидирале су до 20 муслиманских и хрватских цивила.

С тим у вези заштићени сведок тужилаштва Хашког трибунала ВС 1062 је у својој изјави коју је дала истражитељима Хашког трибунала 28. и 29. септембра 1996. године описала догађања у Зворнику. Између осталог је навела:

„Напад на Зворник почео је у поподневним сатима 8. априла 1992. године. Кад смо чули гранатирање одлучили смо отићи у подрум наше зграде који је управо за такве потребе. Подрум је био пун. Тамо је било дванаест мушкараца, петнаест или шеснаест жена и чини ми се троје мале дјеце и двије бабе. Ту смо преноћили и око 10 сати слијеедећег јутра 9. априла, чули смо врло снажну детонацију од које су се тешка врата од подрума развалила. Чим су се врата отворила, у просторију је упало десетак војника у маскирним униформама, са вуненим капама навученим преко главе и пријетећи уперило у нас дуге пушке које су носили. Маске су им имале отворе за очи и уста, а неки су носили црне кожане рукавице без прстију. По њиховом нагласку сам закључила да су из Србије. Рекли су нам да предамо сво оружје. Помислили смо како је то јако глупо јер нико од нас у подруму није имао никакво оружје, чак ни цепни ножић. Наредили су свим мушкарцима да изађу како би их могли претражити, а да жене и дјеца остану у подруму. Недуго након тога нас остале су тако брзо истјерали ван да нисмо смјели навући ни папуче. Кад смо

изашли, видјела сам наше мушкарце како стоје леђима уза зид наше зграде држећи руке на глави. Ја сам посљедња изашла из подрума. Речено нам је да идемо до зграде СУП-а у центру града. Док смо пролазили поред мушкараца, наређено нам је да се не окрећемо и не гледамо их. Ја сам покушала да се окренем и успјела сам видјети једног човјека по имену Која, кад ми је један војник прислонио пушку на леђа и нареди ми да наставимо кретање, псујући ми мајку. Ишли смо према згради СУП-а и тек што смо прешли око 20 метара и нашли се поред Садетине куће (не сјећам се како се презивала, али и она је била са нама, а радила је у болници као бабица), чула сам више узастопних пуцњева. Након пуцњаве поново сам се покушала окренути да видим шта се догодило, али су нам стражари и даље држали пушке уперене у леђа и наредили нам да идемо даље. Није могуће да су ти хици дошли из било којег другог правца осим испред наше зграде гдје су стајали мушкарци. Мушкарци који су изведени из подрума су сљедећи: Хајрудин Делић, Сеад Хидић, Сенад Хидић, Шемсудин Ахметовић, Нусрет Ахметовић, старији мушкарац по имену Дедо, Самир Билалић, Сенад Билалић, Сабит Билалић, Иво Којић, Хрват, Фахрудин Алајбеговић, Едхем Хацић, полицајац и још један младић чијег се имена не сјећам.

Путем до зграде СУП-а, испред једне куће угледала сам леш. Био је то или Хакија Шекић или Фехим Кујунџић, нисам могла тачно видјети. Мало даље видјела сам још један леш и то је био леш ветеринара Изета који је лежао у свом дворишту.

Истражитељ Тужилаштва хашког трибунала Kevin Curtis, показао је сведоку албум са фотографијама, након чега је заштићени сведок изјавила:

„Фотографија А и Б – познати су ми. Виђала сам их у Зворнику и у Бијељини током рата.

Фотографија Ц – Особа у средини слике ми је врло позната, али не знам одакле, а мушкарац на десној страни је један од војника који су били испред наше зграде кад су наши мушкарци побијени.

Фотографија Ф – То је Аркан...

Фотографија И – Аркан је особа у средини слике, а други с лијева такође је био испред наше зграде на дан када су почињена убиства.“

Заштићени сведок ВС 1062, сведочила је 10. априла 2008. године у предмету Војислава Шешеља који се води под ознаком ИТ-03-67-Т. Потврдила је раније дату изјаву и поново је истакла чињеницу да су злочине починили Аркановци, детаљно описујући догађај. На питање тужиоца Бирсеј, како знате да су били аркановци? Сведок одговара: „знам, гледала сам их на телевизији како је, у Београду Аркан подучавао своје у истој оној униформи што су и дошли нама. У Београду су их подучавали, то сам гледала пар пута, не једном.“

ДОКАЗ: Изјаве заштићеног сведока ВС 1062, од 28. и 29. септембра 1996. године у поседу Националног савета за сарадњу са Трибуналом у Хагу, и Трибунала у Хагу.

Сведочећи као заштићени сведок ВС 1062 пред Трибуналом у Хагу 10. априла 2008. године у предмету Војислав Шешел изјавила је следеће:

„**Тужилац Бирсеј:** Колико вам је времена требало да одете од зграде до ове читаонице о којој сте нам говорили?

**Сведок ВС-1062:** Три, четири минута.

**Тужилац Бирсеј:** То место где је читаоница, је ли тамо било некаквих других службених или пословних зграда у близини?

**Сведок ВС-1062:** Јесте, преко пута општине. Општина је била. Ту је само цеста раздвајала општину и ту читаоницу, а у истом дворишту била је једна продавница мешовите робе. И сада ови Шешељеви, они као добри.

**Тужилац Бирсеј:** Јесу ли они шта радили, ако јесу, шта?

**Сведок ВС-1062:** Јесу, из те продавнице обијали, лупали су стакла тим аутоматом, лупали стакла и отварали су и износили су којешта, деци чоколаде, еуро-кремове, кексове, нама женама су износили цигаре. Ми нисмо хтели то да прихватимо, јер смо видели шта је и нисмо хтели ништа да прихватимо. Дете ко дете. Дете је узимало чоколадице, и ето. И они су добри. Нама помажу, обијају продавнице и износе нама и они нас наводно чувају да нас не би побили Аркановци, а они су добри.”

ДОКАЗ: Транскрипти са суђења проф. Др. Војиславу Шешељу пред Трибуналом у Хагу од 10. априла 2008. године године у поседу Националног савета за сарадњу са Трибуналом у Хагу, и Трибунала у Хагу.

Заштићени сведок је на сличан начин описала догађаје и председавајућем судији Жан Клод Антонетиу. Сведоку је предочена њена изјава дата тзв. Обавештајно-сигурносној служби Федерације Босне и Херцеговине 3. фебруара 2003. године у Тузли, где је она описала појединости убивања, у којима је и она била жртва јер јој је страдао супруг и њена два сина. У тој изјави нигде није помињала Шешељевце.

ДОКАЗ: Изјаве заштиженог сведока ВС 1062, од 3. фебруара 2003. године у поседу Националног савета за сарадњу са Трибуналом у Хагу, и Трибунала у Хагу.

С тим у вези, Борисав Пелевић је у дневним новинама „Куир” од 15. јануара 2010. године на четвртој страни у тексту под насловом „Паковање” и поднасловом „Војислав Шешељ оптужио Жељка Ражњатовића да је 1992. године побио 20 муслимана у Зворнику, Арканов пријатељ из тог времена Борислав Пелевић тврди да лидер СРС гнусно лаже и напада заправо њега”, између осталог изнео тврдњу „Шешељеве речи су срамотне и антисрпске! Његове лажи су лично уперене против мене јер је мој командант погинуо на данашњи дан пре десет година. **Тог дана о којем Шешељ прича био сам у Зворнику** и тврдим да СДГ није убила ниједног муслиманског цивила, ни тог нити било ког! . . . ”

ДОКАЗ: Дневне новине „Куир” од 15. јануара 2010. године

У цитираном делу текста Пелевић потврђује да је у време убиства муслиманских цивила 9. априла 1992. године био у Зворнику, због чега Тужилаштво за ратне злочине мора да реагује. Војислав Шешељ на Статусним конференцијама и током унакрсног испитивања сведока пред Хашким трибуналом никада није оптужио Аркана, нити је кривицу пребацивао на друге, али се након саслушања сведока, а посебно заштићених сведока оптужбе ВС 1062 појавила потреба да се у интересу правде и правичности расветли убиство 20 муслимана – цивила у насељу Хриди у Зворнику и злочинци казне.

Будући да је сведок ВС 1062 заштићени сведок, предлажем да Тужилаштво за ратне злочине затражи званичним путем од Трибунала у Хагу, а преко Националног савета за сарадњу са Трибуналом у Хагу поверљиве изјаве сведока ВС 1062 од 3. фебруара 2003. године и поверљиве изјаве овог сведока од 28. и 29. септембра 1996. године.

Будући да се овде ради о тешком ратном злочину против цивилног становништва, Тужилаштво за ратне злочине има законску обавезу да прибави наведене доказе – изјаве заштићеног сведока ВС 1062, спроведе истрагу и подигне оптужницу.

Исто тако, у својој изјави, овереној пред Административном службом општине Бијељина, Одељењем за општу управу под Ов. бр. 9-676/2010 од 25. јануара 2010. године Мирко Благојевић из Бијељине, ул. Гаврила Принципа бр. 14, детаљно описује догађаје који су везани за почетак рата у БиХ. Наводи да је Жељка Ражњатовића Аркана у Бијељину позвао Љубиша Савић Маузер, да је Аркан са својим људима почетком априла запосео зграду општинског одбора СДС-а, користећи је као кризни штаб у априлском рату и да су преузимањем те зграде Арканови људи преузели власт у Бијељини. У изјави је посебно истакао као опште познату чињеницу да су сва убиства и ликвидације до одласка из Бијељине извршили Арканови људи наводећи као жртве Салка Наргалића званог Тоса, Делић Реџепа и његова три сина Сулејмана, Берзада и Бериза, Асима Фидајића, Мехмедалију Лекушића-Далу, Шабановић Реџепа, Шабановић Адмира, Шабановић Тифу, Мулабдић Мухамеда, Остојић Антонију, Лазаревић Звонка, Лукић Милу (брата народног хероја Вељка Лукића- Курјака), Бишановић Бисеру, Бишановић Мирсаду и Бишановић Нермину. Благојевић, осим изнетог наводи да су Арканови људи из Бијељине одвезли велики број луксузних аутомобила, техничке робе, као и најсавременије ватрогасно возило које је у то време плаћено око милион и пет стотина хиљада марака.

ДОКАЗ: Изјава Мирка Благојевића Ов. бр. 9-676/2010 од 25. јануара 2010. године.

Немања Остојић из Бијељине, ул. Галац бр. 19, у својој изјави овереној пред Административном службом општине Бијељина, Одељењем за општу управу под Ов. бр. 8. 1283/2010 од 25. јануара 2010. године је навео да су 2. априла 1992. године на очиглед његовог оца Владе Остојића, ујака Николе Месаровић, комшије Горана Бјелцановића и његове мајке Ружице Бјелцановић, Арканови војници убили његову бабу Антонију Остојић, рођену 1926. године, Звонка Лазаревић, рођеног 1972. године и Милију Лукућ (брата народног хероја Вељка Лукића-Курјака) и да су Арканови тигрови из Бијељине одвезли велики број луксузних аутомобила,

техничке робе, алкохола, цигарета и других вредности, као што је ватрогасно возило.

ДОКАЗ: Изјава Немање Остојића Ов. бр. 8. 1283/2010 од 25. јануара 2010. године.

Драган Ћирић из Бијељине у својој изјави овереној пред Административном службом општине Бијељина, Одељењем за општу управу под Ов. бр. 6-916/2010 од 25. јануара 2010. године описује понашање Аркнових тигрова у општини Бијељина.

ДОКАЗ: Изјава Драгана Ћирића Ов. бр. 6-916/2010 од 25. јануара 2010. године.

Исто тако, заштићени сведок тужилаштва Б 161 у предмету Слободан Милошевић (ИТ-02-54) пред Трибуналом у Хагу, у својој изјави датој Хашким истражитељима 09. 10. и 11. фебруара 2003. године напомиње да је Аркан за „посао“ у Зворнику добио 400.000 немачких марака.

ДОКАЗ: Изјава заштићеног сведока Б 161 од 09. 10. и 11. фебруара 2003. године. године у поседу Националног савета за сарадњу са Трибуналом у Хагу, и Трибунала у Хагу.

Поред горе наведеног, потпунија слика о деловању Жељка Ражнатовића Аркана, његовог заменика Борислава Пелевића и њихове паравојне формације, може да се стекне уколико се обрати пажња на следеће чињенице изнете у суђењима пред Трибуналом у Хагу:

1. Радован Тачић, пуковник ВЈ у пензији, тиму који помаже одбрану професора Војислава Шешеља дао је, 13. јануара 2010. године у Београду, изјаву у којој, између осталог, каже: „Завршио сам Војну академију као официр ЈНА, рат ме затекао у Хрватској на дужности начелника Штаба Четврте оклопне бригаде. На подручје Зворника дошли смо 28. фебруара 1992. године, дан пре него што је одржан референдум за независност Босне и Херцеговине...
2. На територији Зворника, у то време, појавио се и Жељко Ражнатовић Аркан са неком својом јединицом и то потпуно ненајављено и без позива ЈНА. Он се заправо умешао у тај оружани обрачун и само је правио проблеме официрима ЈНА, неке је малтретирао и сви припадници ЈНА једва су чекали да га се отарасе. Ја сам се обраћао Генералштабу у Београду и захтевао да Аркан и ти његови људи што пре одстране из Зворника. Не сећам се тачно колико их је било, али их је било између 20 и 30 људи...“ (Изјава оверена пред Првим основним судом у Београду, Ов I бр. 787/2010)
3. Фадил Бањановић, некадашњи градоначелним Козлука и помоћник министра за повратак, у влади тузланског кантона, у изјави датој истражитељима МКСЈ, заведеној под бројем 03073636, , у разговорима вођеним 14. марта 2001. године и 30. марта 2002. године рекао је, између осталог и следеће: “челници у општини Зворник били су Јово Мијатовић, председник Српске општине Зворник, стациониран у Каракају, Јово Ивановић, председник Извршног одбора и Стево Радић, општински секретар и један од креатора операција које су се проводиле... Први састанак између Аркана и ових функционера одржан је у хотелу у Малом Зворнику, где је Аркан истукао Србе Јову Ивановића и Јову Мијатовића, због тога

што су преговарали с муслиманима Абдулахом Пашићем и Капицићем. Након тога Ивановић и Мијатовић су се морали крити од Аркана (страна 03073638).

4. Заштићени сведок ВС-1093, у изјави коју је дао пред истражитељима МКСЈ 22 и 24. априла 1996. године, рекао је, између осталог и следеће: „Тачић је био професионални војник и један од ријетких високих официра ЈНА који се успио повући из Хрватске са читавом својом јединицом и нетакнутом опремом. Био је веома способан...Његов директни командант био је генерал Јанковић, који је био на челу Војне области Тузла. Редовно је био у контакту с Београдом, као и са Тачићем и Милојковићем. Био је присутан када су Аркан и Фикрет Абдић били у Бијељини.

5. Тачић је био професионални војник, а у току наших састанака наглашавао је своју приврженост ЈНА. Није било сумње да ће извршити свако наређење које добије од својих надређених, како би постигли своје циљеве. Попили смо пиће с Јовићем и Мијатовићем...Вратили су нас у прву собу, гдје смо сачекали неко вријеме. Изненада је упала једна група људи. Било их је петеро, носили су униформе, а с њима је био и један човјек одјевена као господин, с кошуљом и краватом...и још један човијек за којег сам касније сазнао да је био Аркан. Он је носио униформу и пратио га је један од његових људи. У то су вријеме Срби већ били заузели Бијељину...

6. У собу ме је одвео један низак човјек у униформи који је пратио Аркана, био је необријан и запуштен...Увели су ме у једну малу собу и овај ме је ниски човијек почео шамарати и ударати пиштољем по врату. Извукао је нож који ми је ставио под грло и упитао ме да ли имам дјеце. Не знам како се зове. Носио је униформу с ознаком Арканове јединице. На њој се видио стилизирани крст и четири слова С (четири велика слова С написана ћирилицом која значе: Само слога Србина спашава.) Вјерујем да ме је ударио зато што ме је хтио застрашити и из мене извући неке информације. Рекао ми је да напишем све што знам о муслиманским јединицама распоређеним на подручју, с којом количином оружја располажу, и каква је њихова командна структура. На подручју није било муслиманских јединица, међутим, прочитао сам у Политици да су зелене беретке вјежбале у Зворнику, па сам писао о томе понављајући оно што сам чуо.

7. Питао сам га како се зове, а он је одговорио: „Ја сам Аркан.“...Носио је маскирну униформу и имао исте ознаке као други. Чуо сам за њега двије или три године прије рата. Први пут сам за њега чуо за вријеме нерета на фудбалској утакмици у Загребу, у току које се он, предводећи масу навијача, сукобио с навијачима хрватске екипе. Такође сам знао да је био вођа београдске мафије, да је формирао паравојне формације с намјером да их пошаљу у Босну. Знао сам да се зове Жељко Ражнатовић Аркан и неколико сам га пута видио на телевизији. Тога га пута нисам препознао испрве јер је носио капу, маскирну униформу и дјеловао је старије.

8. Рекао сам му да бих волио да сам га упознао у другчијим околностима. Извадио је посјетницу за своју сладоредарницу у Београду, на којој је била одштампана адреса и позив за посјету Београду. То ми је дао заједно с једним метком...Аркан је врло јасно и озбиљно рекао нешто отприлике овако: „Вечерас до шест сати, предаћете ми општину и сво оружје. Ако то не урадите, јебаћу вам мајку.“ Било ми је јасно да је крајње озбиљан и да га не смијемо игнорирати. Сложили смо се да прихватимо његов услов. Ови су људи били присутни када је Аркан поставио ултиматум: Мијатовић, Јовић, капетан Обреновић, Зекић, Грујићев брат и човјек у бијелој кошуљи...

9. Било је јасно да је Аркан вођа. Чак се и официр ЈНА, Обреновић, у Аркановом присуству понашао као лутак. Сви су га слушали. Он је имао контролу... Одатле смо отишли у станицу јавне безбедности у Зворнику, гдје нас је дочекало доста угледних људи. Пашић им се обратио рекавши нешто овако: „Зворник ће бити нападнут, међутим нећемо се предати. Свако мора спасити себе и своју породицу.“ Нисам знао да постоји икакав организован отпор и колико сам знао, није било оружја. Нисмо се хтијели предати јер би то било крајње понижавајуће. Такође смо знали шта се то десило у Бијељини. Знали смо да су Арканови људи побили многе људе у Бијељини. Једино рјешење за нас је било у бијегу.

10. У 20:00 сати те ноћи, нападнут је Зворник артиљеријском ватром која је трајала читаву ноћ. На Зворник је пало негде око 200 граната. У зору, ја и неколико људи из мог села попели смо се још више на брдо изнад Зворника и видјели да је град нападнут и да га пљачкају маскирани људи у камуфлажним униформама...нас неколицина имали смо далекозоре. Видљивост је била добра јер је вријеме било лијепо. Између нас и Зворника било је 500 метара зрачне удаљености. Видели смо Арканове људе, зато што су имали исте униформе као и она четири младића која смо ухапсили и одвели у полицијску станицу у Зворнику.

Видјели смо их како истјерују људе из подрума и одвајају жену и малу дјецу од мушкараца и младића. Видјели смо их како тјерају групу мушкараца и старијих дјечака да с рукама изнад глава изађу из зграде и да се построје уза зид. Чули смо пуцње. Мушкарци су пали на земљу. Такође смо чули и крикове жена. Док је један од нападача пуцао, други је држао стражу. То се догађало испред блока зграда у којем је живјела моја сестра. Једна од породица коју су извели из те зграде, била је породица Сабита Билалића. Сабит је био један од највиших људи у Зворнику, био је возач и имао је два врло висока сина који су играли кошарку за екипу Девича. Тако сам их познавао. Такође сам видио како пуцају у Фехима Кујунџића, убивши га. Био је ожењен Српкињом па је мислио да му се неће ништа догодити.

11. Убијање је трајало од 10:00 до 12:00 сати. То знам зато што су нападачи ушли у Зворник у зору, али с другог краја града (из смјера Каракаја и Челопека), те су полако напредовали према дијелу града најближем Дивичу (изјава заведена под бројем 03005146-03005156)

12. Ацо Симић, аутомеханичар из Бијељине, 10. јуна 1994. године овлашћеним службеним лицима органа безбедности у сарадњи са радницима сектора СДБ Тузла дао је изјаву у којој је рекао и: „ ...С тим у вези желим да напоменем да је у Бијељину, прије рата долазио и Жељко Ражнатовић Аркан који је ступио у везу са др Феридом Зечевићем којем је дао оружје за продају муслиманима, да би у вријеме агресије односно пред агресију, Зечевић предао Аркану списак лица муслимана која су од њега купила оружје-након чега су аркановци према том списку тражили то оружје уз привођење муслимана од којих су многи побијени. Иначе који мјесец прије рата у Бијељини Аркан је са својим људима био смјештен у Бадовинцима наспрам Попова гдје републику Босну и Србију веже Павловића ћуприја, гдје је како је нама презентирано дошао ради вршења вјежби српског становништва, као и ради обезбјеђења Павловића ћуприје...“ (Армија БиХ, војна јединица 5162 Зворник, орган безбједности број 15-647/94, дана 10. 06. 1994. године).

13. Мирослав Дeroњић је у свом исказу датом 25. новембра 2003. године, истражитељима МКСЈ рекао следеће: „ Д. Структура напада 1992. Бијељина, Зворник и Вишеград 48. У априлу 1992. године, избили су сукоби у сусједним

општинама. Мислим да је неоспорива чињеница да је сукоб између Арканове гарде, на једној страни и локалних муслимана на другој страни избио у Бијељини и мислим да је то било 1. априла (касета Т000-2073, стр. 20-21 енглеског транскрипта)...50. Слични сукоби су избили нешто касније у Зворнику. Одвијали су се на веома сличан начин. Аркан је дошао у Зворник, ја мислим негде око 4. априла. Нисам сто посто сигуран у то. Али је тамо настала слична ситуација, сличан сукоб...(касета Т000-2073 стр 21. енглеског превода).

14. Заштићени сведок ВС-012, истражитељима МКСЈ 27. јула 2003. године дао је изјаву у којој између осталог каже: „ 15. Параграф 31: Кад ми је издавао наређење да заштитим своје људе, мајор Лукић ми је рекао да ће Арканови људи уништити цркву...21. параграф 44. Потпуковник Зоран Јовановић се Аркану обраћао његовим личним именом Жељко. Арканови подређени су му се обраћали с –господине команданте- Ми остали команданти смо га избегавали. Знали смо да се понаша с непоштовањем према официрима ЈНА. Он је сматран опасним човеком, који је имао добре везе у државној безбедности Србије. Сматрало се да није добро бити с њим у конфликту...25. параграф 55. Лично сам наредног дана видео како је Аркан убио једног дечака, Хрвата од 15-16 година. Тада је Аркан стајао са групом својих људи у разговору. Дечак је привођен њему док је узвикивао „живјела Хрватска“ Аркан је подигао свој хеклер и погодио дечака с два или три поготка, а затим је наставио необавезно разговарати као да се ништа није догодило. Ово сам видео с удаљености највише 30-50 метара...

15. „...34. параграф 86: У другој половини јануара 1992. године потпуковник Зоран Јовановић је дошао у команду батаљона у Аљмашу. Пред око 10 других официра, укључујући и мене, појавио се с аутоматом 9 мм –Хеклер и Кох- и рекао да је то добио од Жељка. Другом приликом у фебруару 1992. године када је био у команди у Аљмашу журио је, али је споменуо да мора да се састане с Жељком, да имају неке обавезе. Ћуо сам да је изрекао такве реченице у више наврата. Исто тако је рекао да је добио и бели волво од Жељка....

16. „ 30...Осим наведених, у рејим контактима сам био с једним брачним паром, који су имали два сина старости око 12-15 година. Са њима смо такође имали коректне односе. Мислим да је тај човек био несрпске националности, али да није био Хрват. У децембру када је команда батаљона била премештена у село, нисам их више виђао, а негде у октобру се причало да су их Арканови људи малтретирани. О томе више ништа не знам.

17. „ Сутрадан по заузимању села, добио сам наређење из команде батаљона да се заштити људство јер ће негде око 16 00 или 17 00 часова бити извршено рушење католичке цркве, познате као Госпа од уточишта...Минирање цркве извели су Арканови добровољци. Ја сам лично обишао читав положај да видим да ли је људство обезбеђено. Када сам прошао поред цркве, видео сам људе у комбинезонима тамно-сиво-маслинасте боје како развлаче каблове и постављају експлозив. Ти људи били су потшишани и обријани, за разлику од четника. Имали су квалитетнију опрему од нас. Имали су једно возило пинцгауер аустријске производње, које је користила и ЈНА. Између нас није било никакве комуникације. То је био мој први контакт с Аркановим људима. Сама црква није срушена у тој експлозији, али је тешко оштећена. Мотиви рушења цркве ми ни до данас нису јасни, јер није било војничких разлога за то...“

18. „ 86. ...Добри односи потпуковника Зорана Јовановића са Жељком Ражнатовићем Арканом су и касније настављени. Жељко Ражнатовић Аркан је

априла 1992. године по повратку из акције у Босни (Бијељина-Зворник) поклатио потпуковнику Зорану Јовановићу бели Волво лимузину регистрације Зворник или Брчко и још један аутомобил чије се марке не сећам. Наведени бели Волво лимузину сам много касније виђао у зрењанинском гарнизону ВЈ са таблицама ВЈ, за време док је потпуковник Зоран Јовановић био на дужности у Зрењанину после рата... Жељко Ражнатовић Аркан је преузео гостионицу Шаран, донео пар покер апарата и отворио је за рад.

19. „, 89. У пролеће 1992. године појавили су се први посматрачи УН-а. Услед њиховог доласка, добили смо наређење да уклонимо све заставице, заставе и слична југословенска обележја. Део технике Вршачког моторизованог батаљона офарба је у плаво и предат милицији ТО РСК (оклопни транспортери М-60П) Не знам ко је дао наређење да се наведена техника офарба, али сам лично видео десетак оклопних транспортера како стоје близу раскрснице путева Богојево-Даль-Ердут, на месту где је Аркан касније подигао бензинску пумпу...“ ( изјава заведена под бројем 03350406- 03350420)

20. Заштићени сведок ВС-004 у изјави коју је дао истражитељима МКСЈ 14. августа 2006. године, између осталог рекао је и : „16. Изгледало је као да постоји конкуренција између Жељка Ражнатовића Аркана и Војислава Шешеља, ко је био већи херој. Причали су добро о себи, а лоше о оном другом. Чуо сам да је Војислав Шешељ напао Аркана да је починио злочине.“ (изјава заведена под бројем 06030947)

21. Заштићени сведок ВС-031, у изјави коју је дао истражитељима тужилаштва хашког трибунала рекао је: „60. Прије напада на Зворник представници СДС и СДА су се пристали наћи у хотелу у малом Зворнику у Србији како би разговарали о подели Зворника...64. Пола сата касније врата су се отворила ударцем и појавио се Аркан. Ошамарио је свакога од њих и почео викати- Тко сте ви да дијелите Зворник, заједбавате српски народ! Како се усуђујете дијелити Зворник? Зворник је српски град!-...65 Извана сам могао чути буку и тада је Аркан изашао из собе и рекао ми да одведем представнике у зграду општине у мали Зворник. Тако сам и учинио. Одвео сам их предсједнику општине и Аркан нас је слиједио. Сви су ушли у уред а ја сам чекао изван собе. Око 20 минута касније сви су изашли ван. Касније сам чуо да их је Аркан и тамо све ишамарао...

22. „...Када су изашли ван Абдулах Пашић је питао Аркана : „ Могу ли знати с ким сам разговарао? Аркан је одговорио – моје име је Жељко ражнатовић Аркан и немам ништа против муслимана и заправо су неки муслимани у мојој кући сада, али ви морате напустити Зворник до 6 сати ујутро јер ћемо у 7 ми у град...“ (изјава заведена под бројем (бхс 0340-5284-0340-5296)

23. У билтену о актуелним збивањима на територији Републике БиХ на дан априла 1992. године, Министарства за народну одбрану, број 35, сачињеног у Сарајеву, 25. јуна 1992. године између осталог каже се: „Такође, располаже се подацима да је Биљана Плавшић упутила позив Аркану да са својим јединицама дође у Сарајево. Арканов штаб је примио овај захтјев и разматра га. Нема података о покрету Арканових јединица из Зворника према Сарајеву.“ (Билтен, заведен под бројем 00316961)

24. МУП РХ одсјек за ратне злочине, листа кривичних дјела с описом дјела, број уписника 540, редни број кривичног дјела: 81, датум догађаја: 15.02.1991. године, мјесто догађаја: Шодолоци...Опис догађаја- Дана 15. 02.1991. године, припадници Арканове милиције наоружани дугим и кратким оружјем, улазили су у куће

мјештана хрватске националности у Шодоловцима и Копривни, те присилно истјерали осам мјештана, које су прво затворили у кућу радовић Миле, који је побјегао у Нјемачку, а затим су их преселили у кућу Станисављевић Које у Копривни у којој су проборавили двије ноћи и један дан. За то вријеме Арканови људи су их малтретирали, понижавали и испитивали за радио станицу и њихову сарадњу с ХВ и МУП-ом. Дана 17.02.1991. године припадници Арканове милиције извели су заточене мјештане из куће и смјестили их у камион затворен цирадом и под оружаном пратњом довели их у центар Паулин Двора, гдје су их искрцали и постројили у колону по један. Међу њима нашли су једног мјештанина, којем су наредили да крене испред колоне с бијелом заставом у руци преко минског поља у правцу ----- (нечитко име места. Нап.) Информација заведена под бројем 00188450)

25. Команда 1. војне области орган безбедности, бр 56-582, 25. 10. 1991. године доставља информацију о – Понашању к-та специјалних снага Славоније, Барање и З. Срема, Ражнатовић Жељка – Аркана у Ердуту: Дана 22. 10. 1991. године обављен је разговор са Балаћ Милованом којег је Аркан протерао с „курса“ из Ердута. Балаћ је желео да се укључи у добровољачке јединице, како би дао свој допринос чишћењу српских села од повампиреног усташтва. Посебан је мотив имао пошто му родитељи живе у с. Клиса, Со Осијек, а и сам је живео у Кутини око 20 година, где је последње године доживео низ непријатности.

26. После бекства из Кутине (23.09.91) одлучио је да дође као добровољац и заједно са оцем да се бори у Клиси. У Борово село је стигао 15. 10. 1991. године одакле су га упутили у Ердут-Центар за обуку добровољаца, који води Аркан. По доласку у Ердут један од Арканових добровољаца, у улози органа за безбедност обавио је са њим разговор на околности његовог бекства из Кутине и евентуалне обавештајне делатности за ХОС. Потом из Кутине и евентуалне обавештајне делатности за ХОС. Потом је укључен у „обуку“ коју је успешно завршио, где је био један од најбољих стрелаца. Од обуке тежишно сусе обучавали у кретању по бојишту, изучавању мина, обуке у личном наоружању, гађању ...У центру Аркана убија заробљенике, које му доведу месне територијалне јединице. Посматрао је како су једног тукли безбол палицом, а потом га ставили на најлон да искрвари и тако умре. Посматрао је како су четворици ставили цеви од пушака са пригушивачима на потиљак и тако их усмртили. После убиства те четворице лично је чистио крв, а исти су бачени у Дунав. Балаћа је истерао из Центра пошто му је био сумњив, јер се касно „извукао“ из Кутине и зато што је инсистирао да се искључиво бори у с Клиса, где му се и отац борио. Информацију потписао Начелник, генерал-мајор Бабић; информација је заведена под бројем 03404876)

27. У информацији о паравојним формацијама, у делу који се односи на СДГ и Жељка Ражнатовића Аркана каже се: „ СДГ Жељка Ражнатовића- Аркана од почетка рата налазила се на простору ЦБиЗС, тачније у центру у Ердуту...Одлично су наоружани и опремљени. Током целог рата, а нарочито о потписивања Дејтонског споразума, интезивно су се ангажовали на сечи шуме, шверцу нафте из Белетовца, шверцу огромних количина цигарета, у пљачкама и крађама. Само у последњих 1-1,5 месец дана исекли су и извели неколико хиљада кубика најквалитетније славонске храстовине од чега је део преко Републике Србије извежен у Италију. Зарађени новац Аркан је поделио са својим спонзорима у Р. Србији који су му све ово и омогућили. Највећи део припадника јединице пребазиран је у Београд и околину града, а мањи део и даље се налази у СБиЗС на сечи шуме и шверцу.

28. Према расположивим подацима Аркан је из СБиЗС извукао око 50 различитих типова луксузних возила и базирао их негде у околини Болеча. Такође, располаже се са подацима да у Београду и околини има складишта наоружања (наводно једно складиште му се налази у ул. Љутице Богдана у кругу породичне куће). Најелитнији део припадника бави се „бизнисом“ у Београду (приватне радње, коцкарски апарати, чији је стварни власник Аркан) Међутим, тако су организовани да су на сваки позив Аркана спремни на извршење сваке акције. У овој јединици налази се не мали број врло екстремних припадника-убица, мафијаша, легионера који су били спремни за мале паре на извршење најтежих терористичких акција.“ (информација заведена под бројем 02141319)

29. Команда 1. војне области, 20. 10 1991. године, Информација о „ Реаговању припадника ЈНА и становништва у вези понашања Ж. Ражнатовића Аркана и припадника Српске националне гарде“ управа безбедности, број 35-15182 ....У центру постоји огромно складиште у ком су смештене велике количине разних врста пешадијског наоружања, тромблona, ручних одбрамбених бомби, ручних бацача Зоља које Аркан издаје лицима оп свом нахођењу...У центру се јавља велики број добровољаца, чију селекцију по свом нахођењу врши Аркан а према њима се примењују разне мере малтретирања, шиканирања и слично.

30. Понашање Аркана и припадника Српске националне гарде на територији у зони б/д изазива негодовање становништва, припадника ЈНА и ТО. Не поштују никаква наређења, на захтев контроле на пунктовима не зауставља се у време полицијског часа а припадницима ЈНА па и војне полиције и милиције, прети да ће им они поскидати звезде петокраке и да ће он са својим добровољцима успоставити контролу на територији и на мосту код Богојева.

31. Располаже огромним количинама новчаних и девизних средстава које троши по нахођењу...“ (информација заведена под бројем 03404874.)

32. ССНО, управа безбедности 2. 10 1991. год у информацији која носи наслов Жељко Ражнатовић Аркан-запажања истче се: „ Извор ОБ у разговору са замеником к-та 51. мбр дошао је до следећих сазнања-као негативне појаве, односно случајеве деловања...навео је да је Аркан експлозивом срушио католичку цркву у с. Ердут; да се Аркан понаша надмено, кабадахијски према припадницима ЈНА...двојицу официра буквално је измарширао из просторија...Аркан са својом групом започиње неке своје акције..излази на терен..упада у хрватске куће, салсушава Хрвате, и према сопственој оцени..када му се не свиди што то лице прича...ножем му вади...или на други начин масакрира људе (нап. Текст је нечитка копија)..Предлажемо да се према Аркану одмах предузму одговарајуће мере те се тиме као ЈНА дистанцирати од акција које он води, а што негативно делује на морал припадника ЈНА на том простору.“ (Информацију потписао начелник пуковник Стеван Митревски, информација заведена под бројем 03404868)

33. Команда 17. корпуса од 4.04.1992. године у дневном оперативном извештају команди 2. во под тачком 4. каже: „Стање на територији је крајње сложено, у Бијељини је град под контролом сдс-а и Аркановаца, који чак не дозвољавају ни нашој оклопној јединици да изађе у град на одређене пунктове. У касарни и у рејону задружног дома у патковачи има око 3 000 избеглица. У касарни у Бијељини од 12 00 часова борави екипа из председништва бих на челу са Фикретом Абдићем и Биљаном плавшић...-дана 3. 04 из 17. мап-а се око 16 00 часова удаљило са личним наоружањем 5 во вероватно због велике пропаганде сдс и немогућности старешина да се на адекватан начин супроставе утицају „арканове“

пропаганде..(Извештај је потписао к-т генерал-мајор Саво Јанковић; информација је заведена под бројем СА033329

34. МУП РХ, Полицијска управа Осиек, под бројеме 511-07-02/10 КУ 04.03.1992. у просторијама Полицијске управе Осиек, Шкворо Мато је у разговору између осталог рекао: „Милиција Жељка Ражнатовића Аркана је под пријетњом оружја дошла у њихове куће (прим. Шодоловци и Копривна), након чега су наредили да напусте своје куће, а затим их смјестили у један камион, који је покривен церадом и одвезли их у једну приватну кућу...где су их затворили у некакву гаражу, гдје су остали двије ноћи и један дан...Арканова милиција их је испитивала једног по једног интересујући се за радио станицу и одржавање везе са МУП-ом И ХВ тражећи податке за радио станицу и обавјештавање о положају и о циљевима за гађање Шодоловаца и околних положаја од њихове стране. Током испитивања припадници Арканове милиције су им упућивали пријетње с оружјем, које су код себе имали и давали им до знања да ће их убити и заклати...Дана 18.02.1992. године око 13 00 дошло је неколико Арканових људи и том приликом су им рекли да их селе, јер се у подрумској просторији налазила његова мајка...све су их скупа извели из куће гдје су били затођени, а затим их смјестили у један камион ...Извели су их из камиона након чега су их постројили у колону један по један, а након тога одредили Ижак Ивана да узме бијелу заставу, како би кренуо испред колоне први у правцу Храстина. У једном моменту један Арканов припадник који је био њихов вођа, из колоне је извукао Лончарић Мију и Јосипа говорећи им да су остали дужни још од 10 мјесеца 1991. године за радио станицу, те их почео бесомучно тући користећи кундак од оружја...” Белешка заведена под бројем 00605690.

35. На основу истраге МУПРХ 13. 03 1992. окружно тужитељство подиже кривични пријаву против Аркана број КТ-81/91 која се позива на већ наведене и описане догађаје. Пријава је заведена под бројем 00605699.

36. Чланак под насловом: „Мартић: У Вуковару пуч Новакови: „Аркан мора из Крајине“ аутора С. Радуловића пише о заоштравању на политичкој сцени Крајине, па између осталог цитира тадашње министра унутрашњих послова Милана мартића: „ Није тачно да се ради о некаквој тобоже спонтаној групи која је била незадовољна радом милиције. Тај својеврсни пуч извршили су људи из подземља, којима командује Жељко Ражнатовић Аркан...нагласивши да је командант Српске војске РСК генерал Миле Новаковић издао наредбу да се „Аркан због мешања у политику и због некоректног односа према локалном становништву повуче са територије РСК.“ Чланак је објављен 22.02.2003. године

37. Вања Булић, тадашњи новинар Дуге у опширном чланку „Терористи за дневну употребу“ од 01.01.1991. године анализира Арканову криминалну прошлост и доводи га у везу с нарученим убиствима Ђурековића и оних који нису били по мери тандема Врховец-Доланц.

38. У тексту „Аркан је спавао изнад нас“ аутора Анте Прањкића, брачни пар Журић говори о свом сећању на Аркана који је спавао у истој згради где и они: Није нас успио ликвидирати, иако му је била намјера потаманити све Хрвате без разлике на старосну доб. На вријеме сам се са супругом скрио..“

39. Заштићени сведок Б-129, 16. априла 2003. године у главном испитивању, у предмету Тужилаштво против Слободана Милошевића изјавила је између осталог: „ Сведок Б-129: Па, што се тиче Бијељине ...сам Аркан је изјавио да је пошао на позив Биљане Плавшић да помогне српском народу у Републици Српској и да је

њихов задатак био да разоружају муслимане, посебно у селу Јања које се налази крај Бијељине.

40. Тужилаштво: „Када Вам је то рекао, да ли Вам је рекао ко је био задужен за акцију у Бијељини?”

Сведок Б-129: Мислите на Аркана?

Тужилаштво: Да.

Сведок Б-129: Он није причао, није говорио ко је био задужен, али је рекао да је бранио Бијељину са Маузером, са мајором Маузером који је у почетку био у српској добровољачкој гарди, а касније основао Пантере. (Стенограми фонда за хуманитарно право, доступни јавности на сајту фонда: [www.hlc-rdc.org](http://www.hlc-rdc.org))

41. Слободан Милошевић, дан касније током унакрсног испитивања 17. априла између осталог заштићеног сведока Б-129 пита:“ Па добро, је ли га онда послала српска државна безбедност или је он (прим: односи се на Аркана) отишао на позив Биљане Плавшић?”

Сведок Б-129: Говорите за Бијељину?

Слободан Милошевић: Јесте, говорим за Бијељину.

Сведок Б-129: Она га је позвала. Да. (Стенограми фонда за хуманитарно право: [www.hlc-rdc.org](http://www.hlc-rdc.org) )

42. Двадесетседмог новембра 2003. године Током главног испитивања у предмету тужилаштво против Слободана Милошевића, на питање тужилаштва: „ У самом тексту помиње се Арканово понашање на терену, а Ви сте у вашој изјави навели много сличних чињеница у вези са Аркановим понашањем на терену. Можете ли да изнесете свој коментар о ономе што је описано у овом документу?”

Сведок Ц 057: „Мислим да нема потребе да сад читам документ...али се ширила прича међу свим старијешинама да је опасан, да га треба избјегавати, да се врло лоше понаша према официрима ЈНА...”

Тужилаштво: У том документу се а крају сугерише, особа која је потписала овај документ предлаже „ да се према Аркану одмах предузму одговарајуће мере и да се тиме ЈНА дистанцира од акција које он води, а које негативно делују на морал припадника ЈНА на том простору.“ Да ли Вам је познато да лису заиста предузете мере у односу на Аркана и његове људе?... (стенограми фонда за хуманитарно право, [www.hlc-rdc.org](http://www.hlc-rdc.org))

Овом приликом истичем да је наведени материјал Трибунала у Хагу доступан домаћим органима преко Националног савета за сарадњу са Трибуналом у Хагу.

Тужилаштво на основу наведених изјава и додатног материјала има довољно основа за покретање кривичног поступка против Борислава Пелевића, а сасвим је сигурно да га је заштићени сведок, која је и сама била жртва злочина препознала на фотографијама. Борислав Пелевић се и сам препознао, реагујући на наводе Војислава Шешеља који је само препричавао изјаве одређених сведока који су дефиловали као сведоци Хашког тужилаштва. У његовом реаговању преко дневних новина 15. јануара 2010. године, он потврђује да је у време критичног догађаја био у Зворнику. Међутим, као заменик свог команданта Аркана, Пелевић мора да се процесуира јер сваки злочин па и овај мора бити жигосан и починиоци изведени пред лице правде.

Предлажем да Тужилаштво за ратне злочине у Београду поведе кривични поступак против окривљеног Борислава Пелевића за кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 372. став 3. Кривичног законика Републике Србије и оптужи надлежном суду, са предлогом да се окривљеном изрекне најстрожија казна прописана законом.

У Београду, дана 5. фебруара 2010. године

Подносиоци кривичне пријаве

---

Гордана Поп-Лазих

---

Марина Рагуш

---

Петар Јојић  
(чланови Тима који помажу одбрану  
проф. др Војислава Шешеља)  
Магистратски трг бр. 3  
11080 Земун